תנו לי בעלי. כלומר אני מזומנת להשלים תנאי קדושי דהיינו נשואין ואין העיכוב תלוי בי: **אמר רב יוסף.** בעלמא אמרי תנו לי שושביני ואשמעה עמו דכל הכא במאי עסקינן כגון ששמח ואכל עם המת בחופתו אותו שחייב לו השושביות ונתחייב השושבין מיד לפרעו אחרי ששמח עמו אלא שמת וייבם אחיו את אשתו ושושביות זו ראויה היא ותחזור לאמצע. דרך שושביות אוכל עמו ואח"כ מביא הדורון: **לימא תנו לי בעלי ואשמעה עמו תנאי היא.** למר מחזירין קדושין אם מת האירוס ולמר אין מחזירין: **בתולה גובה מאתים.** אם מת או גירשה ובדכתב לה מן האירוסין דהיכא דלא כתב לה בעיא היא בכתובות (דף פט:) ולא איפשיטא: **מקום שנהגו להחזיר קדושין מחזירין.** לקמיה מפרש לה ואזיל: **ר' יהודה הנשיא אומר כו'.** לקמן פריך עלה: **דהדר ביה איסו.** מחל בה ורוצה לגרשה הלכך בטול כתובתה מלבד קדושין. והוא הדין אם מת הוא כדמפרש ואזיל ומשום דמיבעי ליה לפרושי באנפי נפשיה טעמא דמת הוא משום תנו לי בעלי ואשמעה עמו נקט הכא ליגע דהדר ביה איסו: **דמיה הוא כולי עלמא לא פליגי.** דאינה מחזרת קדושין דמליא אמרה תנו לי בעלי ואשמעה עמו כדאוקמה רב יוסף בר אבא לברייתא דלעיל: **לטיבועין ניתנו.** שאם תמות ולא יזכה לישאנה יהיו אחרים ולא יחזרו לו: ופרכינן **והא מקום שנהגו להחזיר מחזירין קתני.** במילתיה דר' יהודה הנשיא והיכי מוקמת לה לדידיה דלטיבועין ניתנו: **הכי קאמר.** רבי יהודה: **סבלונות ודאי.** בהכוא מודיעא לך דבמנהגא תליא מילתא והוא תכשיטים ששולח לארוסתו לאחר שקדשה אבל קדושין ודאי לטיבועין ניתנו: **והני פנאי.** דלקמן כי הני תנאי דלעיל דפליגי בקדושין לטיבועין ניתנו: **בכסף.** כסף היינו כ"ה מנה: **בתולה גובה כו'.** לקמן מיפרשא כולה: **בתולה גובה מאתים זוז.** דהיינו שני מנין והיינו חמשים שקל כמוהר הבתולות. מלבד קדושין בטול כתובתה: **כסף.** כ"ה מנים מנה כ"ה שקלים שקל ד' דינר דהיינו ד' זוזים: **ר' יהודה אומר בתולה גובה מאתים.** מן הכסף של קדושין ומחזרת לארוסה: **רבי יוסי אומר.** לקמיה מפרש לה: **אילימא שמתה.** היא ומשום הכי קאמר ר' יהודה מחזרת לו את השאר דקדושין לאו לטיבועין ניתנו: **אלא בשמח הוא.** והלכך גובה כתובתה כדין אלמנה ואמאי קמחזרת לר' יהודה את השאר והא אוקימנא לעיל יכולה היא שתאמר תנו לי בעלי ואשמעה עמו: **שוינהו.** תחת ארוס [שלה] ובאה לגבות כתובתה כשיגרשנה בעלה: **משרא שריא ליה.** כדנפקא לן בסוטה (דף כ:) מוהיא לא נתפשה [במדבר ה] אסורה הא נתפשה מותרת ואם גא לגרשה שלא כדין למה תחזיר [לו] את השאר: **שנאנסה.** ואסורה לו כדנפקא לן (כתובות דף נא:) מוהיא לא נתפשה הא יש לך אחרת אע"פ שנתפשה אסורה ואיזו זו אשת כהן וכיון דלא פשעה גא הפסידה כתובתה לד"ה אבל בקידושיה פליגי: **ר' יוסי מספקא ליה.** והוו קדושין ממון המוטל בספק ומחזרת לו את החלי לו חוששת בכתובתה ותטרוף ממנו מותר כתובתה הלכך קידשה לאלמנה בכ' שקלים דהיינו שמונים זוזים המ' זוזים לריכה להחזיר לו וחוששת בכתובתה והוא נותן לה ל' חצאי שקלים דהיינו ס' זוז הרי נתקבלה האלמנה ק' זוז דהיינו מנה בכתובתה: **קדשה כל שקלים.** דהיינו מאה ועשרים זוז חציים תחשוב בכתובתה דהיינו ס' זוז וארבעים החסרים לה הוא יתן עשרים חצאי שקל דהיינו מ' זוז: נראה בעיני דה"ג **אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן בכל מקום שנהגו להחזיר מחזירין.** היכא דמתה אשה: **מוהרי הדרי.** שאולא אחר קדושין והן סבלונות הדרי במיתת האשה. ונראה בעיני דתרי גווני ניהו מוהרי וסבלונות דהא גבי סבלונות נמי הכי פסקינן לה לקמן [קמו:] גבי מתני' דסבלונות ותרי זימני למה לי וי"ל דמוהר הוא ממון שמקדיש לה עתה בימי אירוסין שיהא כותב בכתובתה כשתנשא לו ולהכי מיקרי מוהר: **גוירה שמא יאמרו.** קדושי טעות היו ולכך חזרו ונמצאו קדושין תופסין באחותה ומותרת לו: **אינא דשמע.** בהחזרת קדושין: **ולא שמע בהא.** בגט הלכך קדושין לא הדרי: **וחוזרת בעונתה.** כשיבא זה אשה יחזיר לו שושביותו ולא קודם: **ואין בה משום רבית.** אם הרבה לו בדורון יותר: ואין לישא אחותה וטעו הואיל דקדשה אסור לו אחותה משום ואשה אל אחותה לא תקח אבל השתא כל זמן שקדושיה בידה לא אתו למיטעי: רב אשי אמר אפי' אי הדרי קדושי לא אתי למטעי דמכל מקום אף על גב דהדרי קדושי גט היא צריכה מפני הקדושין. וגישה מוכיח עליה שהיתה אשתו ואסור באחותה: ודרב אשי בדותא היא. דאי מהדרא קדושי. איכא דשמע דמהדרי קדושי וסבר דדמי כאילו לא נתקדשה כלל. ולא שמע בגט שנתן ואתי למטעי: וחוזרת בעונתה. בעת שישא זה אשה יפרע לו ולא קודם מפני שהיא כמלוה דכי היכי דמלוה לא מצי תבע בבי דינא

ורבי יהודה הנשיא אומר באמת אמרו מקום שנהגו להחזיר קדושין כו'. ל"ג הכא קדושין דלקמן מוקי לה בסבלונות: ד) **ורבי** יהודה סבר באמת אמרו כו'. ואין לומר דלמא ר' יהודה סבר (דבמת) היא יכולה לומר כו' דתנא בתרא לטפויי קא אתי: **נותן** לה שלשים חצאים. שכך היו רגילין לעשות חשבון מחצי סלעים דכתיב לקמן בפ' גט פשוט (דף קסו:) ספ"ל מלמעלה וקפ"ל מלמטה כו' ומפרש רבינו יעקב ספ"ל ס' פלגי קפ"ל ק' פלגי:

ורבי יוסי מספקא ליה קדושין אי לטיבועין נתנו אי לאו לטיבועין נתנו. וא"ת ולמה חולקין הוה ליה למימר המוליא מחבירו עליו הראיה כדין כל ממון המוטל בספק כרבנן דסומכוס ועיל בהמוכר את הבית (דף סב: ד"ה איתמר) פירשתי לה: ואין תנא קמא אלא לאו תנו לי בעלי ואשמעה עמו איכא בינייהו וחסורי מחסרא והכי קתני המארס את האשה בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה בד"א דהדר ביה איהו אבל מתה מקום שנהגו להחזיר מחזירין מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין ודוקא שמתה היא אבל מת הוא אין מחזירין מאי טעמא יכולה היא שתאמר תנו לי בעלי ואשמעה עמו ואתא רבי יהודה הנשיא למימר באמת אמרו בין מת הוא ובין מתה היא מקום שנהגו להחזיר מחזירין מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין ולא מציא אמרה תנו לי בעלי ואשמעה עמו לא דכולי עלמא יכולה שתאמר תנו לי בעלי ואשמעה עמו ודמית הוא כ"ע לא פליגי כי פליגי שמתה היא והכא בקדושין לטיבועין ניתנו קא מיפלגי רבי נתן סבר ו) קדושין לאו לטיבועין ניתנו ור' יהודה הנשיא סבר קדושין לטיבועין ניתנו והא מקום שנהגו להחזיר מחזירין קתני הכי קאמר וסבלונות ודאי מקום שנהגו להחזיר מחזירין והני תנאי כהני תנאי דתניא קדשה בכבר בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה ומחזרת לו את השאר רבי יוסי אומר קדשה בעשרים נותן לה שלשים חצאין קדשה בשלשים נותן לה עשרים חצאין במאי עסקינן אילימא שמתה מי אית לה כתובה ואלא שמת הוא אמאי מחזרת לו את השאר ונימא תנו לי בעלי ואשמעה עמו ואלא באשת ישראל שזינתה ובמאי אי ברצון מי אית לה כתובה ואלא באונס מישרא שריא ליה ואלא באשת כהן שנאנסה ובקדושין לטיבועין ניתנו קמיפלגי רבי מאיר סבר קדושין לטיבועין ניתנו ור' יהודה סבר לאו לטיבועין ניתנו ורבי יוסי מספקא ליה אי לטיבועין ניתנו אי לא והלכך קדשה בעשרים נותן לה שלשים חצאין קדשה בשלשים נותן לה עשרים חצאין אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן בכל מקום שנהגו להחזיר מחזירין ותרגומא נהרדעא שאר בבל מאי רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו מוהרי הדרי קדושי לא הדרי אמר רב פפא הלכתא בין שמת הוא בין שמתה היא ז) והדר ביה הוא ח) מוהרי הדרי קדושי לא הדרי הדרא בה איהי אפי' קדושי נמי הדרי אמימר אמר ח) קדושי לא הדרי גזירה שמא יאמרו קדושין תופסין באחותה רב אשי אמר גיטה מוכיח עליה והא דרב אשי ט) בדותא היא דאיכא דשמע בהא ולא שמע בהא: שהשושבינות נגבית בב"ד: ת"ר י) חמשה דברים נאמרו בשושבינות נגבית בבית דין וחוזרת בעונתה ואין בה משום רבית ואין

מסורת הש"ס

ו) [כתובות עו:], ב) פי' מ' הדר, ג) [עי' מ"ש על הגליון פסחים יח.], ד) נ' רש"ל מה"ד ולא מליא אמרה.

מוסף רש"י

קידושין לאו לטיבועין ניתנו. שאם קידשין לאו לטיבועין ניתנו, שאם מת אחמין המקדשין מחיין (כתובות עו:).

רבינו גרשום

ואמר רב יוסף לא שנו. דמחזיר אלא כשמתה היא אבל מת הוא דהיא תפסה אין מחזירין ליורשיו מאי טעמא יכולה היא כו' הכי נמי יכול לומר האי תנו לי שושבינו שאשמעה עמו ואם לאו לא אחזיר: הכא במאי עסקינן. דלא מצי למטען הכי כשבכר שמת עמו האי דמת ולא הספיק לפורעו עד שמת והואיל דכבר שמח עמו מחזיר אע"ג דמת: המארס את האשה. וכתב לה עיקר כתובה מן האירוסין: במה דברים אמורים. דגביא: ההדר ביה הבעל. מן הקדושין נתן גט בדידה מוחרגין למימר תנו בעלי ואשמעה עמו הא לאו הכי לא אחזיר הקדושין. אבל בדידיה לא איחרינן למימר תנו לי אשתי ואשמעה עמה הא לאו הכי לא אחזיר הקדושין משום דהוא לא תפיס ברשותיה הקדושין: ואתא ר' יהודה למימר כו' ולא מציא אמרה תנו לי בעלי ואשמעה עמו. אלמא דבפלוגתא דתנאי היא: ו) וכשמת הוא כולי עלמא לא פליגי דיכולה לומר תנו לי בעלי כו' אפי' לר' יהודה ואין מחזירין. כי פליגי (בין) ר' נתן ור' יהודה הנשיא שמתה היא ובקדושין לטיבועין נתנו אי הדרי אי לא הדרי הוא דמיפלגי. ר' נתן סבר קדושין לאו לטיבועין נתנו משום הכי מקום שנהגו להחזיר מחזירין דלא נתנו לטיבועין. ור' יהודה הנשיא סבר קדושין לטיבועין נתנו משום הכי מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין. משום דאכתי לאו תירוצא מקשינן ליה לאלתר אכתי איכא למיפרך לתרוייהו והא מקום שנהגו כו' ור' יהודה היינו ת"ק דר' נתן. ומתרץ לעולם ר' יהודה סבירא ליה קדושין לטיבועין נתנו מפיק טעמא מסיפא מקום שנהגו שלא להחזיר אין מחזירין ודוקא קשיא רישא והא מקום שנהגו להחזיר מחזירין. רבי יהודה רישא מתרץ לה בסבלונות. מתניתא שמשגר לה חתן זולת הקדושין והכי קאמר סבלונות ודאי באמת אמרו מקום שנהגו להחזיר סבלונות מחזירין אדלינן בתר מנהג אבל קדושין לא הדרי ואי קשיא לך הא סיפא נמי דמוקמת בקדושין לר' יהודה קתני מקום שנהגו כו' הא לא קשיא הדוא שנהגו לאו דוקא אלא דאידי דאצטריך למתני רישא דסבלונות מנהגא תנא בסיפא נמי מנהגא. ור' נתן נמי דאמר קדושין לאו לטיבועין נתנו מפיק טעמא מרישא מקום שנהגו להחזיר מחזירין וסיפא מוקי לה בסבלונות ונהגו דרישא לאו דוקא: ודאי תנאי. דפליגי בקדושין אי לטיבועין נתנו: כי הני תנאי דתניא קדשה בכבר. ששים מנה וכתב לה כתובה מן האירוסין: בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה. לבד מן הכבר שנתקדשה [דר"מ]. אלמא דסבר ר' מאיר דקדושין לטיבועין ניתנו: ר' יהודה אומר בתולה גובה מאתים. מן הוא ככר והנשאר מן הכבר מחזרת. אלמא דסבר דקדושין לאו לטיבועין נתנו לפיכך פורע לה מן הקדושין עצמן. טעמא דר' יוסי מפרש לקמן: במאי עסקי. ברייתא דגבייא כתובה: אי בשמתה. והא הבעל יורש את אשתו: אלא שמת הוא ואמאי אמר ר' יהודה מחזרת לו את השאר והא מציא למימר תנו בעלי ואשמעה עמו. אלא ודאי

ז) נראה דל"ל לא דאם מת הוא דטולי עלמא מי'. ח) נ"ל נכל מקום כי' וכן הגיה המ"ס בפנים יב"ה בדפו"י ועי' בד"ס.

עין משפט נר מצוה

נג א ב מי' פ"ז מהל' זכייה ומתנה הל' ט' ו טוש"ע אה"ע סי' ס:
נד ג מי' פ"י מהלכות אישות הל' יא ופ"ל הלכה ז סמג עשין מא טוש"ע אה"ע סימן נה סעיף ו וסי' סו סעיף ו:
נה ד מי' פ"ז מהלכות זכייה ומתנה הל' כא סמג עשין מח עור שו"ע אה"ע סי' ג סעיף ג:
נו ה מי' עם הלכה יא טוש"ע שם סעיף ח:
נז ו מי' פ"ז מהלכות זכייה הל' יג טוש"ע אה"ע סי' ס:

רבינו גרשום (המשך)

דלא מת הוא ובמאי עסקי' דגביא כתובה בשדינתה: משרא שריא ליה. ואמאי גובה כלום הואיל דהיא תחת בעלה: אלא באשת כהן שנאנסה. דאפי' באונס אסיר: לי' דעשאה זונה: ר' מאיר סבר קדושין לטיבועין נתנו. וגובה כתובתה לבד הקדושין: ור' יהודה סבר כו'. אלמא דפלוגתא דתנאי היא: ור' יוסי מספקא ליה אי לטיבועין נתנו אי לא. הלכך ממון המוטל בספק הוא וחולקין דאי פשיטא לן דלטיבועין נתנו היכא דקדשה בעשרים צריך לפרוע לה עוד לאלמנה בכתובה מנה לבד מן הקדושין ואי נמי פשיטא לן דלאו לטיבועין נתנו להיכא דקדשה בכ' סלעים צריך שיתן לה עוד חמש על אותם עשרים דהיינו מנה כתובה אלמנה והכי נמי מפרש להיכא דקדשה [בכ' סלעים] דאי לטיבועין נתנו נותן לה עוד לבר מקדושין כתובה מנה אי לאו לטיבועין נתנו תחזיר לו היא ה' סלעים שהן על כ"ה של כתובה. אבל השתא דמספקא ליה אי לטיבועין אי לא חולקין הקדושין בשוה בינו ובינה דאי קדשה בכ' סלעים תעכב י' בידה חצי קדושין וי' שנשתיירו הן שלו לפיכך נותן לה עוד ל' חצאי סלע שהן ט"ו סלעים על י' סלעים שלו שנשתיירו בידה הרי כ"ה סלעים והיינו שיעור כתובה מנה. וה"נ להיכא דקדשה בכ' סלעים חציין חטול היא לעצמה משום ספק וחצין הן של בעל ועוד צריך שיתן לה עוד כ' חצאי סלעים דהיינו י' סלעים על אותן ט"ו סלעים של קדושין שנשארו לו בידה הרי כ"ה סלעים שיעור כתובה מנה: א"ר נחמן ג) בכל מקום שנהגו להחזיר קדושין דמי. כלומר סתם עיירות של בבל שאין ידוע אם שלא נהגו בהם להחזיר אם לאו אם עומדות הן אותן עיירות וסמוכות לעיר שנהגו בה להחזיר מחזירין כמו כן אותן עיירות: ותרגומא נהרדעא. הן סתם עיירות אם סמוכה לנהרדעא עיר שמחזירין בה תדון כל נהרדעא כמוה. שאר בבל חוץ מנהרדעא מא'. כלומר היאך נוהגין: מוהרי הדרי. היינו סבלונות דתכשיטין שנותן לה לאחר קדושין נהגו להחזיר אם מתה או שגירשה. קדושי לא הדרי: אימר אמר אפילו הדרא בה היא קדושי לא הדרי. דאי הדרי דמי להו לבני אדם (דחשיב) כאילו מעולם לא קדשה יאמרו בני אדם מותר לו

ואין השביעית משמטתה. דלא קרי ביה לא יגוש מכאן היה מביא ר"מ ראיה דקיימא לן כלישנא בתרא דפרק קמא דמכות (דף ג: ושם ד"ה ג"ד) דאמר רב יהודה אמר שמואל המלוה את חבירו לעשר שנים אין שביעית משמטתו ואע"ג דאתי לידי לא יגוש השתא מיהא לא קרינן ביה לא יגוש דהכי נמי משמע הכא דכיון דלא קרינא ביה בשושבינות (ח) לא שייך ביה למימר דשביעית משמטתה ועל ידי כן מגיה ר' יעקב מה שיסד הפייט ר' אליהו הזקן זמן עשר כסף כי ילונו בחלי ימיו יעוזבו (ט) ולישנא קמא דפרק קמא דמכות (שם) אית ליה דהמלוה לחבירו לי' שנים שביעית משמטתו ואין ר"מ פוסק כן אלא כלישנא בתרא דאית ליה אין שביעית משמטתו (י) ומגיה זמן עשר כסף כי ילונו ולא במשפט בחלי ימיו יעוזבו ואין נראה לר"י ראיה מכאן דלא שייכא כלל בושבינות למלוה שהרי מכמה דברים הם חלוקים זה מזה דמשמע הכא והכא הכי פירושו אין שביעית משמטתו דלא קרינא ביה לא יגוש ושמא לעולם לא יבא לידי לא יגוש שיכול לומר לו בבתולה אני עושה עמך לו שמא לא יהא אשה אבל מלוה שנכסוף בא לידי לא יגוש שביעית משמטתה:

ואין הבכור נוטל פי שנים דהוה ליה ראוי בו'. ואפילו למאן דאמר לעיל בפ' יש נוחלין (דף קכד:) מלוה לא הוי ראוי בושבינות מיהא הוי ראוי כי שמא לא יפרע לו לעולם: **עשה** עמו באחת ובקש לעשות עמו בשתים. פי' שיפרע לו בשתי נשים בכל אחת אני שרוצה לישא זו אחר זו יכול לומר באחת אני עושה עמך כדרך שעשית עמי ולא אטרח בשתים והר"ר יצחק בר מרדכי פירש דגרסינן איפכא עשה עמו בושבינות בשתי נשים ובקש שיעשה עמו באשה אחת יכול לומר לו כשתשא אשה אחרת אביא לך בשתים פי' ולא אתן לך הכל בזאת האשה ומיהו גירסת הספרים אחי שפיר כדפרישית:

סגלונות

ואין השביעית משמטתה ואין הבכור נוטל בה פי שנים: נגבית בב"ד מאי טעמא כמלוה דמיא ואין בה משום רבית דלאו אדעתא דהכי יהב ליה ואין השביעית משמטתה דלא קרינא ביה [1]לא יגוש ואין הבכור נוטל פי שנים דהוה ליה ראוי ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק אמר רב כהנא [א]כללא דשושבינותא הוה במתא איבעי ליה למיתא (ח) שמע קל טבלא איבעי ליה למיתא לא שמע קל טבלא איבעי ליה לאודועיה (ט) תרעומת אית ליה שלומי משלם ועד כמה אמר אביי [2]נהגו בני גננא עד זוזא (ג) אייתא (ח)בכפיה אכליה בכרסי' עד ארבעה משלם פלגא מכאן ואילך אינש אינש כחשיבותיה תנו רבנן [3]עשה עמו בפומבי ובקש לעשות עמו בצנעא יכול לומר לו בפומבי אעשה עמך כדרך שעשית עמי [4]עשה עמו בבתולה ובקש לעשות עמו באלמנה יכול לומר לו בבתולה אעשה עמך כדרך שעשית עמי עשה עמו בשניה ובקש לעשות עמו בראשונה יכול לומר לו לכשתשא אשה אחרת אעשה עמך עשה עמו באחת ובקש לעשות עמו בשתים יכול לומר לו באחת אעשה עמך כדרך שעשית עמי תנו רבנן עתיר נכסין עתיר פומבי זה הוא בעל הגדות עתיר סלעים עתיר תקוע זהו בעל פלפול עתיר משח עתיר כמם זהו בעל שמועות [3]הכל צריכין למרי חטיא גמרא [3]אמר רבי זירא אמר רב מאי דכתיב [2]כל ימי עני רעים זה בעל גמרא וטוב לב משתה תמיד זה בעל משנה רבא אמר איפכא והיינו דאמר רב משרשיא משמיה דרבא מאי דכתיב [3]מסיע אבנים יעצב בהם בוקע עצים יסכן בם מסיע אבנים יעצב בהן אלו בעלי משנה בוקע עצים יסכן בם אלו בעלי גמרא רבי חנינא אמר כל ימי עני רעים זה שיש לו אשה רעה וטוב לב משתה תמיד זה שיש לו אשה טובה רבי ינאי אמר כל ימי עני רעים זה איסטנים וטוב לב משתה תמיד זה שדעתו יפה רבי יוחנן אמר כל ימי עני רעים זה רחמן וטוב לב משתה תמיד זה אבזרי ורבי יהושע בן לוי אמר כל ימי עני רעים זה שדעתו קצרה וטוב לב משתה תמיד זה שדעתו רחבה ואמר

ואין שביעית משמטתה. אם עברה שביעית בינתיים קודם שחזר זה ונשא גם הוא אשה: **ואין כבור נוטל פי שנים.** היכא דחוזרת לאמצע דלתניא לעיל [קמד:]: **נגבית בב"ד מ"ט מפני שהיא כמלוה** ה"ג לה. ובספרים כתוב נגבית בב"ד וחוזרת בעונתה מ"ט מפני שהיא כמלוה דלדעת כן הלוהו שיחזיר לו בעונת שמחתו ופרעון הולך אחר קביעות זמן שקבע לו המלוה: **דלאו אדעתא דרביתא יהיב ליה.** שאם רצה פומחת לו אלא מתוך שמחת ריעות הרבה בדורון: **דלא קרינא ביה לא יגוש.** שאינו יכול לתבעו בב"ד בשביעית שהרי לא הגיע זמנו עד שישא הוא אשה ויחזיר לו אז דאינה נגבית אלא בב"ד בעונתה כדאמרינן במסכת מכות (דף ג:) המלוה את חבירו לעשר שנים אין שביעית משמטתו אף זה לא הגיע זמנו עד לאחר שביעית הלכך בשביעית אתי לא מצא שיגיה יכול לגוגשו דעדיין לא נשא אשה: **דהוי ליה ראוי.** ופסקינן הלכתא בפרק יש נוחלין (לעיל דף קכה:) אין הבכור נוטל פי שנים במלוה בין שנגבו קרקע בין שנגבו מעות: **הוה כמחא.** אותו שעליו להחזיר שושבינו אשה ולא בא לשמחתו: **איכבי ליה למיפי.** ונגבית בב"ד: **קול טבלא.** (ד) אשקלנ"א בלע"ז שהיו משמיעין קול לבא לשמות עם החתן: **איכבי ליה לאודועי.** ומדלא אודעיה תרעומות אית ליה כדמפרש ואזיל אבל שלומי מיהא משלם: **עד כמה.** דהא ודאי צריך לנכות דמי אכילתו שהרי לא אכל עמו: **עד זוזא** (ה) **כו'.** זוזא היה אוכל הלכך זוזא פותח מדמי שושבינותו. אית דגרסי עד זוזא אייתיה בכפיה אכלי בכפיה בצנעא כמו בית הכוסות אי נמי בכרסיה: **עד ארבע.** אם נתחייב ד' זוזים משושבינותו: **משלם פלגא.** דכיון דמביא ד' רגלין להאכילו בריוח עד שני זוזים וכיון דלא אכל יפחות שנים מן הד': **כחשיבותיה.** לפי מה שהוא חשוב ומביא הרבה ורגלין (ו) לכבדו במיני מעדנים יפחתו לו מדמי שושבינותו כפי מה שהיה אוכל: **עשה עמו בפומבי.** בגלוי שמחה מפורסמת וזה שחזר ונשא גם הוא אשה בקש לעשות חופתו בצניעות או לפי שעת ברה"ד) היא או שרוצה לגמלא שעותו ואינו חושש להרבות אוכלין: **כפומבי אני עושה עמך.** בשמחה יתירה אני חפץ כמו שעשיתי לך וכן כל הנך דמפרש ואזיל: **לכשתשא אשה אחרת.** לא אשמחך יותר ממה שנשמחתי שאיני חפץ בשמחה יתירה: **פ"ר עתיר בנכסין.** עשיר משדות וכרמים וזיתים הנרגלין לבריות וגם עתיר פומבי עושר הגלוי כגון רוב בהמות שהכל יודעים בהן: **זהו בעל אגדה.** שדורש בכל מקום ברבים בשתי משתאות שדורש בימים טובים והכל נאספין לשמוע ויש לו קול חכמה. ובא להשמיענו שמתוך שאין אגדות נריכות עיון יכול לדרוש בכל מקום: **עתיר פלגין.** שולחני שמשתכר תמיד במיני מטבעות: **עתיר תקוע.** יש מפרשין שיש לו בתים הרבה ומשתכר בהן תדיר ומיקרי הכי על שם ויעקב תקע את אהלו (בראשית לא) ולי נראה כדאמרינן במנחות (דף פה:) תקוע אלפא לשמן עיר היא ומשם היו מביאים שמן למנחות. ודימה למטבעות ולשמן את הפלפולו על שם שמרויח יום יום תדיר בפלפולו טעמים הרבה כשאר המטבעות וטעמי השמן שמביאין מתקוע: **עתיר משח.** אנשי מדות (במדבר יג) מתרגמינן אינשי משחן. עתיר בדבר המדוד כגון תבואה שאין משתכרין בה תדיר אלא מכניסין אותה לאוצר ולכשתגיע עת מכירה אז ימכרנה וישתכר. והיינו נמי עתיר כמם כמו כמוס עמדי חתום באוצרותי (דברים לב) דבר שמכניסין לאוצר: **זהו בעל שמועות.** שיודע הלכות ומימרות האמוראין ולכשיגיע עת הוראה יגלה שמועותיו: **גמרא.** סוגיית גמרא ותרוצי משניות וברייתות וזהו עיקר הגמרא שאם לא הגמרא אין למדין הלכה מתוך משנה דלאמרינן התנאים מבני עולם (סוטה דף כב.): **זה בעל גמרא.** שממית עצמו לכוין הלכות ולתרץ הוויות: **רבא אמר איפכא.** כל ימי עני רעים זה בעל משנה שאינו יכול להורות הלכה מתוך משנתו וגם כי כשחולקות זו על זו אינו יכול לתרץ וטוב לב זה בעל הגמרא שיודע משניות על עיקרם ובקי בטעמיהם ויש בידו כח להורות הלכה למעשה: **יעלב.** לשון בעלגון תאלכנה (בראשית ג); **זה בעל משנה.** שסוגה משניות כל היום ואין לו אלא לער שמתקשה בטעמיהן ואינו יודע לפרש: **יסכן.** לשון חמימות כמו ותהי לנלך סוכנת (מלכים א ח). לומר שנהנה מהן: **זה איסטנים.** מי שדעתו קלה ולבו (ט)נמאס בכל דבר מגונה שהוא רואה: **יפה.** שסובל הכל דאינו מזיק לו שוס לכלוך ושוס דבר מיאוס: **קצרה.** כמו עגרן וקפדן עינו רעה בשלו ובשל אחרים: **זה רחמן.** כמה (ו) עניים הוא רואה וכמה מאורעות שלבו בוכה תדיר עליהן: ואמר

נח א מיי' פ"ז מהלכות זכייה ומתנה הלכה ה טור חו"מ סי' ס:
נט ב מיי' שם הלכה ו טור שם:
ס ג מיי' שם הלכה ד טור שם:
סא ד מיי' שם הלכה ג:

רבינו גרשום

קחדם זמן שושבינות נמי: ואין בה משום רבית. אם החזיר לו זה יותר דלאו לשם רבית יהיב ליה אלא לשם מתנה: דלא קרינן ביה לא יגוש. דהיכא דמצי למחבעיה כל זימנא אם לא קבע לו זמן קרינן ביה לא יגוש ושביעית משמטתו. אבל הא הואיל ואין נגבית אלא בעונתה לית ביה משום לא יגוש. ואין הבכור נוטל פי שנים בה. בשושבינות שחוזרה לאחר מיתת האב שהיו חייבין לאביו: הוה במחא. כשנשא חבירו אשה והיה חייב להחזיר לו שושבינות ואיבעי לי' למיתי לחופתו והלכך אף דלא אתא אפי' הכי חייב לשלוח לו סבלונות משום דנגבית בב"ד. ואי לא ידע דעבד חופה כגון דהוה בשוקי בראי אך דשמע קל טבלא שמקרקשין בזוג סימן שיתקבצו לחופה איבעי ליה למיתי. ואי לא אתא אפי' הכי חייב להחזיר לו: לא שמע. שהוא רחוק הרבה משכונתו: איבעי ליה שיודיעו. שיבא: תרעומת אית ליה. גביה שלא זימני לסעודתו אבל מיהו שלומי לישלם סבלונותיו. אבל הואיל שלא אכל שם צריך לנכות לו מן השושבינות: ועד כמה. צריך שינכה לו: אמר אביי נהגו בני גננא עד זוזא שוה בכרסיה. כלומר שוה זוז אוכל אדם כשהוא אוכל לחופה ואם נתן לו זה ד' זוזי לשושבינותו ונכשיר כשמחזיר לו סבלונותיו ולא אכל לחופתו משלם פלגא ב' זוזין וב' זוז ינכה לו משום שאם היה מאכילו לשובע לא היה אוכל פחות מב' זוזין והאי דאמר עד זוזא אתא בכרסיה היינו היכא דלית מאכל כל כך כי אם לצמצם: מיכן ואילך. כלומר יתר על כן שאם שושבינו זה אדם חשוב ולא זמנו לסעוד בחופתו והיה חייב לזה בשושבינו ד' זוז ינכה לו מאותו דורון ג' זוז משום דאם היה הוא שם היו משימין לפניו כפי חשיבותו (ד' זוזי ינכה לו מאותו). ולא היה שוה פחות מג' זוז והרביעי יחזור לו: עשה עמו. בשושבינו: בפומבי. בפרהסיא דכולה עלמא הביא עמו לשמחו. ועשה עמו אידך חופתו בצנעא מפני (שהוא למד או מפני) אימת בני אדם ובקש שיפרע לו שושבינות בצנעא בלא קול יכול לומר לו זה לא אשלם כי אם בפומבי אני רוצה לשמוח עם אנשים הרבה בחופתי כמו ששמחתי עמו דבצניעות לא הוי שמחה כלום. וכל הני דלקמן מצי למימר הכי: באחת. כשנשא אשה אחת בקש שיפרע לו כשהוא נושא שתים כאחת לא הוא כל כך שמחה בשתי צרות אלא יכול לומר כשתשיא לבנך או לאחיך בתולה אחת או אשה ראשונה אפרע לך שאני רוצה לשמוח עמך כמו ששמחתני אתה: עתיר נכסי. זה הוא עשיר נכסים וכרמים שבחוץ: עתיר פומבי. זה שיש לו רוב בהמות ויוצאין לרעות בחוץ ויש להן קול עושר. זהו בעל אגדה שיכול לדרוש בכ"מ בפני רבים בבית הכנסת ובבית המשתה ויש לו [שם] שהוא חכם: עתיר סלעין. שיש לו כסף הרבה ומשתכר בה: עתיר תקוע. זה שיש לו בתים הרבה ומשכירן ומביאין לו שכירותו ואין לו קול עושר כל כך: זהו בעל פלפול. שיושב בביתו ומוסיף מפלפולו על שמועתו ששמע דתקוע היינו בתים כדכתיב ויעקב תקע את אהלו: עתיר

תורה אור השלם

1 חזה דבר השמטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגוש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמטה לי"י: דברים טו ב
2 כל ימי עני רעים וטוב לב משתה תמיד:
משלי טו טו
3 מסיע אבנים יעצב בהם בוקע עצים יסכן בם:
קהלת י ט

הגהות הב"ח

(א) גמ' שמע קל טבלא. נ"ב פירוש סהיה קרוב לעיר: (ב) שם איכבי ליה לאודועיה לא אודעיה תרעומת אית ליה עליה שלומי: (ג) שם אייתיה בכפיה. נ"ב ס"א אייתי בכיסי' אכליה בכרכיסי: (ד) ר"ש"ב ר"ה קול טבלא שתולין בקרש אחד זוג שנבל אשקלנ"א בלע"ז: (ה) ר"ה עד זוזא אכליה בכרסיה זוזא היה אוכל: (ו) ר"ה כמסיגתיה וכו' ורגלין משום חשיבות לכבדו במיני: (ז) ר"ה זה רחמן כמה עניים הוא רואה: (ח) תוס' ר"ה ואין השביעית וכו' כשושבינות לא יגוש לא שייך ביה למימר: (ט) בא"ד בחלי ימיו יעזבנו דפסק בלישנא קמא דפ"ק דמכות דאית ליה וכו': (י) שם ומגיה זמן עשר. נ"ב פי' שלא במשפט הוא שיעזבנו בחלי ימיו והמשפט היא שאין השביעית משמטתה ונקט לישנא דקדא אבל לא היתה כוונת ר"ת להגיה ולתקן את דברי רבינו אליהו:

לעזי רש"י

אשקלנ"א [אישקיליט"א]. זוג (פעמון קטן).

מוסף רש"י

למרי חטיא. למי שקנן מבואה למכור, כלומר לפי שקנן שמיעות (ברכות סד:). כל ימי עני רעים זה בעל גמרא. שקשה ללמוד מריח קושיות ישוביות שם בו (סנהדרין קי:). זה בעל משנה. שיש ללמוד (שם). רבא אמר איפכא. דבעלי תלמוד הנהן מיגיעו שיהיו לחדות חיסור ויתר, אבל בעלי משנה שונה ואינו יודע מהו אומר. דאין מורין הלכה מתוך משנה (שם).

רבינו גרשום (המשך)

משח. שהוא עשיר בדבר המדוד כגון איפות של חטים ואינו מרויח בהן אלא בביתו אצורין: עתיר כמס. זהו שיש לו פקדונות של כסף יהבה ואינו מרויח בהם אלא בבית אצורים. ששומע מפי רבו ויודע מה ששומע ואינו מחודד כל כך שידע לחדש דבר מדעתו: הכל צריכין למרי חטיא. שאין אדם יכול לחיות בלא חטה. זה בעל גמרא שאין אדם יכול להורות איסור ואיתר ולא לדין כי אם בעל גמרא שיודע לפרש ולחקור הכל: זה בעל תלמוד. שעוסק כל היום בהוויות ותירוצים ובעל משנה אינו טורח

שאין בה קושיות: רבא אמר איפכא. ימי עני רעים זה בעל משנה שהכל סתום במשנה. בעל תלמוד פשוט לו הכל שרואה הקושיות ותירוצים וראיות שמסייעות זו לזו: יעצב בהן זה בעל משנה. שאינו יודע לפרש סתומות שבמשנה: יסכן בם. מתחמם בהם ומחהנה זה בעל תלמוד שמאזין ומכחין מה שבתורו: שדעתו קצרה. רגון: הרחמני. שדואג בצער כל אדם: אסטניס. דאנינא דעתיה:

ואמר ר' יהושע בן לוי כפיב כל ימי עני רעים והא איכא שבתות וימים טובים. שיש לו מנות ומזונות שהיו מתלקין לעניים מערב שבת לערב שבת אלא כשמואל אמת קרא לאשמועי'. וכולה ר' יהושע קאמר לה: **שינוי ווסף.** (ה) חוק כמו עני שכל ימות החול אוכל פת חריבה ובשבת אוכל בשר: הכי גרסי' **אחלא חולי.** מתוך כך מתחיל לחלות. ואית דגרסי חולי מעייס: **כפיב בספר בן סירא.** שלמה כתב כל ימי עני רעים [משלי טו] אבל גלילות כשישן יש לו מנוחה וכן סירא אומר אף לילות אין לו מנוחה כי בשפל גגים גגו ונמצא דלף טורדו ביום סגריר: **מעפר כרמו לכרמים.** זבל (ב) ואשפה שהביא לכרמו נשפך לכרמים אחרים שהוא במקום רעוע בהרים ובסלעים במקום שאין עשיר חפץ בו נופל למטה בכרמים של עשירים שהם במקום טוב ומדרון ונוח לעסוק בהן: **מתני' השולח סבלונות.** מנהג חתנים לאחר קדושין למחרת שולח לבית חמיו לכבוד אשתו תכשיטין ומיני פירות וכלי יין וכלי שמן ופעמים אוכל שם עמה: **אינן נגבין.** אם מת הוא או שמתה היא או שחזר בו ורוצה לגרשה שממתת חיבת שמתת אכילה שאכל ושתה ושמח עמהן מחל סבלונות העשוין ליבלות אבל אין עשוין ליבלות הדרי אע"פ שאכל ושתה עמהן כדתניא בגמ'. ובסבלונות שהם מיירי דהא לקמן מפליג בסבלונות ששלח כדי שיבואו עמה לבית בעלה לסבלונות ששלח כדי שתשמשם בבית אביה והנהו לא תלו באכילת חתן מכלל דרישא בהם סבלונות והנהו תלויין בסעודת חתן אם אכל עמהן מחולין ואם לאו נגבין: **אלא סבלונות מרובין.** ופירש כדי שיבואו עמה לבית בעלה. וה"ה למועטים אם שלחן לכך אלא אורחא דמילתא נקט מרובים רגיל לשלוח ולפרש כדי שיבואו עמה לבית בעלה ומועטין כדי שתשמשם בהן בבית אביה: **גמ' אמר רבא דוקא.** אבל אם סעודת חתן בדינר תנן אין נגבין אבל פחות מדינר לא מחל מידי: **אורחא דמילתא קתני.** שיעור אכילת אדם בדינר כדאמרן[ד] עד זוזא אכלי בכרכיה: **הוא תנן.** דקתני אם אכל אם דמשמע הוא עצמו: **שיגרו לו.** לחתן מן סעודתם בביתו מאי: **ורבב בשמחתו.** מתוך שמחת הון רב ששלח לבית חמיו שתה על סוסו ומת אח"כ קודם נשואין: **בשוגה.** כשהיתה סנהדרין לשם דשוגה היא אחת מעשר גליות שגלתה סנהדרין כדאיתא במס' ראש השנה (דף לא.): **סבלונות העשוין ליבלות.** קודם נשואין אין נגבין דהנהו מחולין בסעודת חתן בדינר כדפרישית במתני': **ושאין עשויין ליבלות.** כגון תכשיטי זהב וכסף: ה"ג **ש"מ אפי' פחות מדינר.** ותקשי לרבא: **מאן לימא לן דלא שחיקי ליה מרגניתא.** בכוס החמיץ שכן דרך הבשרים שותין אותו לרפואה: **אפי' שיגרו נמי.** שהרי שתה כשהוא רוכב סוסו לפני פתח בית חמיו: **כביה חמיו דמי.** אבל שגרו לו בביתו אינבעיא לן: **שבח סבלונות מהו.** היכא דהדרי סבלונות מי הדרי שבח שהשביחו כגון שלח לבית חמיו ילדן וגדלן ונעשו חזרה אותן שאין עשוין ליבלות מי הדרי עמהן או לא: **פא שמע סבלונות מועטין שתשמשם בהן והיא בביה אביה אין נגבין.** בשלמא הך קמייתא כיון דקתני עשויות ליבלות מצית לאוקמה בדבלו אבל הכא מילתא דפסיקא קתני שתשמשם בהן בבית אביה אע"פ שישנן בעין. ומיהו הוה מצי לתרוצי ה) (כשאין עשוין ליבלות או) כשעשוין ליבלות ובלו אלא רבותא אשמועי' אפי' כשעשוין ליבלות ולא בלו: **כגון בייבא וסיכבא.** מיני בעיפים וקיפורי נשים שהן דבר מועט ומחיל להו לגמרי לא שנא בלו ולא שנא לא בלו אבל תכשיטין משובין תיבעי לך: מצאתי גירסא בספר"ח ו) שאינה בספרים שלנו **הא דאמר רבא דוקא דינר.** כלומר שאם אכל בבית חמיו מה ששוה דינר או שתה יין אבל פחות מדינר לא ועלה אמרי' מהו שישלח בסבלונות ועלתה בתיקו פירוש אם שלח סבלונות בק' מנה ואכל בבית חמיו בדינר זכו בבית חמיו בכל הסבלונות והשתא דאכל בתי דינר זכו לתי הסבלונות והוא הדין לשלש ולרביע וחזו פירוש מהו שישלח בסבלונות ועלתה בתיקו: **וכלי פשתן.** כלים מפשתן חדש: **שבחא דא"י.** שממהרת לנשל פירותיה בעלרת: **דאי טעין טענתיה טענה.** אי הדרי סבלונות וטעין יין ושמן שלחתי לך בעלרת לא הוחזק בדאי בכך והדרי ליה: **שאמרו לו אשתו תותרנית היא.** חולי הוא שאינה יכולה להריח ומוס שבסתר הוא ותנן בהמדיר בכתובות (דף עב:) המקדש את האשה ע"מ שאין בה מומין ונמצאו עליה מומין אינה מקודשת כנסה סתם ונמצאו בה מומין תצא אלא בכתובה כו' עד וחכ"א במה דברים אמורים במומין שבסתר כו' וזה האיש לא קבל עליו את המומין ואם קדשה סתם וכנסה סתם ונמצאו בה מומין תצא אלא כתובה ומיהו גט בעיא כדמפרש בגמרא בפרק המדיר [שם עג.]: **נכנס אחריה לחורבה לבודקה.** שם ונשא עמו בתוך חיקו נטון לנסותה אם תריח. ויש מפרשים כותבת נטל בתוך חיקו ולא נטון. וקרוב לגליל היה מעשה: **אמר לה ריח נטון אני מריח בגליל.** לנסותה אם תריח שמתוך דבריה יכר אם תריח ועל הנטון שבתוך חיקו אמר. ולגיסנא דמפרש שכותבת היה עמו לכך אמר לה ריח נטון לדעת אם תשיבנו דבר לאמר ריח כותבת אני מריחה ולא ריח נטון:

אמרה

ו) ואמר ר' יהושע בן לוי כל ימי עני רעים והא איכא שבתות וימים טובים כדשמואל דאמר שמואל אשנוי וסת תחלת חולי כתיב בספר בן סירא כל ימי עני רעים בן סירא אומר אף לילות בשפל גגים גגו ממטר גגים לגגו ברום הרים כרמו מעפר כרמו לכרמים: **מתני'** השולח סבלונות לבית חמיו שלח שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו בדינר אינן נגבין לא אכל שם סעודת חתן הרי אלו נגבין ב שלח סבלונות מרובין שיחזרו עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין סבלונות מועטין שתשתמש בהן בבית אביה אין נגבין:

גמ' אמר רבא דוקא דינר אבל פחות מדינר לא פשיטא דינר תנן מהו דתימא הוא הדין דאפילו פחות מדינר והאי דקתני דינר אורחא דמילתא קתני קא משמע לן אכל תנן שתה מאי הוא תנן שלוחו מאי שם תנן שגר לו מאי תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל מעשה באדם אחד ששגר לבית חמיו מאה קרונות של כדי יין ושל כדי שמן ושל כלי כסף ושל כלי זהב ושל כלי מילת ורכב בשמחתו והלך ועמד על פתח בית חמיו והוציאו כוס של חמין ושתה ומת וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים לאושא ואמרו סבלונות העשוין ליבלות אין נגבין ושאין עשוין ליבלות נגבין שמע מינה אפילו שתה שמעת מינה אפילו פחות מדינר אמר רב אשי מאן לימא לן דלא שחקי ליה מרגניתא דשויא אלפא זוזי ואשקיה שמעת מינה אפילו שגרו לו דלמא כל פתח בית חמיו כבית חמיו דמי איבעיא להו מהו ג שישלש שבח סבלונות מהו כיון דאי איתנהו לדידיה הדרי ברשותיה שבוח או דלמא כיון דאי אבדי או מגנבי בעי שלומי ליה ברשותא דידה שבוח תיקו בעי רבא סבלונות העשוין ליבלות ולא בלו מהו תא שמע וזו הלכה העלה רבי אחא שר הבירה לפני חכמים באושא ואמרו סבלונות העשוין ליבלות אין נגבין ושאין עשוין ליבלות נגבין מאי לאו אע"ג דלא בלו לא ד דבלו תא שמע סבלונות מועטין שתשתמש בהן והיא בבית אביה אין נגבין תרגמה רבא בייבא וסבכתא אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד ששגר לבית חמיו יין חדש ושמן חדש וכלי פשתן חדש בעצרת מאי קא משמע לן איבעית אימא חשיבותא דארץ ישראל קמ"ל ואיבעית אימא דאי טעין טענתיה טענה אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שאמרו לו אשתו תותרנית היא ונכנס אחריה לחורבה לבודקה אמר לה ריח צנון אני מריח בגליל אמרה

סבלונות העשוין ליבלות אין נגבין. והא דתנא מרובין שתביא עמה מבית אביה לבית בעלה הרי אלו נגבין היינו אין עשוין לבלות ומועטין היינו עשוין לבלות ה"ל במועטות בעינן דוקא שאין עשוי לבלות אבל במרובים אפי' בבלות נמי נגבין: **איבעיא** להו מהו ו) **שתשלש.** פי' אמילתא דרבא קאי דאמר דוקא אכל דינר אבל פחות מדינר לא וקא אמר אם אכל פחות מדינר מהו שתגבה לפי מה שאכל אם אכל חצי דינר תגבה החצי ולישנא דמשלש כמו משלשין בממון ואין משלשין במכות (מכות דף ה.) מ"ר: **תרגמה רבא בייבא.** פי' רבינו שמואל הה"ה דהוה מצי לשנויי לא והוא דבלו ור"י אומר דבשלמא בבייתא מיירי בבלו אלא מתני' דלא מיירי בבלו לא מיתוקמא בבלו:

נכנס

אמרה

מסורת הש"ס

ה) מנחות קא., ב) שם כתובות קי: נדרים לו:, ג) [נרי"ף והרא"ש אותה שיטה], ד) [לעיל קמה:], ה) רש"ל מ"ז, ו) [וכן גירסת הערוך ערך סבלונות], ז) [עי' גירסת ר"ח שבתב הרשב"ם ד"ה מלתמן].

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה שיגר יוסף וכמו עני כל"ל ותיבת מוק נמחק: (ב) ד"ה מעפר וכו' וכל שהביא כל"ל ותיבת ואשפה נמחק וכ"ל אשפה הוא המקום שממיקים הזבל שם כדלעיל דף עח ע"ב:

מוסף רש"י

והא איכא שבתות וימים טובים. שאין לך עני שבישראל שאין לו מעדנים (מנחות קי.). שנוי וסת. משנה וסת ואוכל ויחר, שאינו רגיל לאכול, היינו תחילת חולי מעיים, לפיכך אפילו שבתות וימים טובים רעים לו (שם). ברום הרים כרמו. שאין בידו ממון לקנות במקום טוב וקונה בראש הכל וכל לכרמים שהוא מוצא לו טיפל וזב לכרמים שתמתיו (כתובות קי.).

רבינו גרשום

שינוי וסת. שאוכל יותר ממה שהוא רגיל מזיק לו למעיו: ו) אותו שגגו נמוך משאר גגות יכרמו גבוה משאר כרמים ימיו רעים: **איסקא** השולח סבלונות לבית חמיו. כצין שרגילין לעשות חתנים למחרת של קדושין שולח החתן סבלונות שלו דורון לבית חמיו כגון בהמות וכדי יין וכדי שמן ועושה סעודה ואוכל עמהן. אם שלח שם אפי' שוה מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפי' שוה דינר בלבד ומתה היא או הדדא בה אין נגבין שעל דעת סעודה שלח ואגב שאכל שם סעודת חתן בדינר מחל לו הכל. לא אכל שם סעודת חתן בדינר לא חשיב וגובין הכל: שלח שם סבלונות מרובין. מלבושים ותכשיטין כסף וזהב על מנת שחביאם עמה לבית בעלה בשעת חופה: הרי אלו נגבין. אפי' אכל שם בדינר דלא עביד אינש דמחיל כולי האי: סבלונות מועטין. מלבושין שאין יקרין שתשמש בהן בעודה בבית אביה: אין נגבין. אפי' לא אכל שם בדינר דמחיל לה הואיל דמועטין: אמר רבא דוקא כשאכל שם שוה דינר אין נגבין אבל פחות מדינר נגבין המותר: אורחא דמילתא היא דעד דינר רגילי אינשי למיכל בסעודה כדאמרי' לעיל עד זוזי אתי בכרסיה והוא הדין דאפי' פחות מדינר קמ"ל דוקא דינר כדבינר מחיל ולא בבציר: אכל בדינר תנן. אין נגבין: שתה בדינר ולא אכיל מאי. מי אמרינן שתיה בבלל אכילה וכאכל דמי או דלמא כמו שלא אכל דמי ונגבין: אכל שם סעודת חתן [תנן] אכל שם שלחו ולא הוא מאי. נגבין או אין נגבין: אם אכל שם בבית חמיו תנן שיגרו לו

ו) נראה לכ"ל לף לילות שגני נמון יכו' משאר בכרמים יכלן ימיו ולילותיו רעים.

סב א מי' פ"ד מהל' דעות הלכה כא:

סג ב ג מי' פ"ו מהל' שכירות הלכה כא כב טור וסו"ע לה"ע פי' ג סעיף ג:

רבינו גרשום (המשך)

בביתו מסעודתם שוה דינר מאי. מי אמרי' בבית חמיו דוקא דאין נגבין אבל בבית לא או דלמא לא שנא: כוס של חמין. מזוג בחמין: שתה ומת. הכי איירא לו ולא משום כישוף: זו הלכה של מעשה העלה ר' אחא כו' סבלונות העשוין ליבלות אין נגבין כגון בהמות וכדי יין דלמישתט ומיכל קיימי דאסוחי אסה דעתי' מינייהו: שאין עשויין ליבלות. כגון כלי כסף וכלי זהב וכלי מילת נגבין. דהכי אמרי' לעיל: ש"מ אפי' פחות מדינר. דהאי כוס של חמין לא היה שוה דינר ואפ"ה אמרו חכמים דאין נגבין: אמר רב אשי. מהא ליכא למשמע מינה דמאן לימא לן דלא שחקו בהחוא כוס מרגניתא שויא אלפא זוזי דהכי רגילי אינשי לשחוק מרגניתא במשקה משום דפואה: ש"מ אפי' שגרו לו. נמי אין נגבין משום דהוציאו לו לחרץ כוס של חמין: איבעיא להו. הא פשיטא לן דסבלונות העשוין ליבלות אם אכל שם בדינר אין חוזרין. שבח סבלונות מהו. אם לא אכל שם בדינר דנגבין הסבלונות העשוין ליבלות אם השביחו כגון ששלח בהמות לבית חמיו וילדו מהו חוזר אותו שבח או לא. מי אמרינן אותן עצמן ששלח הדרי אבל שבח דלא שלח הוא כגון הוולדות לא הדרי או דלמא כיון דמכח אותן ששלח באין הדרי: בעי רבא. אם אכל שם בדינר ונשתיירו שם מסבלונות העשוין ליבלות ולא בלו כגון שנשתיירו עדיין בהמות בחיים מהו חוזר או לא מי אמרינן הואיל דלא בלו בעינייהו קיימי וחוזרין או דלמא הואיל ועשוין ליבלות כמאן דבלו דמיין ואין חוזרין: ת"ש סבלונות מועטין שתשמש בהן בבית אביה. כגון מלבושין שאין יקרים כל כך ולובשת אותן תדיר בכל יום הרי אלו אין נגבין. ש"מ סבלונות העשוין ליבלות אע"פ שלא בלו אין נגבין: תרגמה רבא. לעולם אימא לך סבלונות העשוין ליבלות אע"ג דלא בלו (אין) נגבין והכא טעמא מאי בייבא וסבכתא עסקי' בקישוריה וכמפה שעל ראשה ולאו דבר חשוב הוא ובמתנה יהב לה: מעשה כו' מאי אתא לאשמועי'. אם שגר אם לא שגר: שבחא ארץ ישראל. שמבכרת פירותיה כל כך בעצרת: ואי בעית אימא. הא קמ"ל דאי טעין ואמר החתן בעצרת שלחתי סבלונות יין חדש ושמן חדש לאו גזמא היא דארץ ישראל מבכרת פירותיה היא: אשתך תותרנית. מטומטרת שאינה מריח שום ריח ומום שבסתר הוא דמותר לגרשה. איכא דאמרי ארוסה היתה.

עין משפט נר מצוה